

ČE SMO OTROCI BEGUNCI V DRUGIH DRŽAVAH, IMAMO PRAVICO, DA ZA NAS POSKRBIJO.

PREDLAGANE AKTIVNOSTI:

pogovor na osnovi aktualnih dogodkov in poročil iz medijev

- Kdo so begunci, azilanti, tujci?
- Ali katerega poznate? Od kod prihaja?
- Kaj najbolj potrebujejo, kdo naj jim pomaga in kako?
- Kako jim lahko pomagamo mi (če bi kdo prišel med nas ali pa je že tukaj)?

Gradivo je pripravljeno na podlagi učnega gradiva in projekta "Naše pravice" iz leta 2005. Slovenija je s tem projektom dejavno omogočila izobraževanje o otrokovih pravicah več kot 180.000 otrokom v številnih državah v Evropi, Aziji, na Bližnjem Vzhodu, Latinski Ameriki in v Afriki.

Več informacij na spletni strani MZZ:

http://www.mzz.gov.si/si/zunanja_politika_in_mednarodno_pravo/clovekove_pravice_v_slovenski_zunanji_politiki/tematske_prioritete/izobrazevanje_za_clovekove_pravice_in_nase_pravice/projekt_izobrazevanja_nase_pravice/

Sliko sta narisali Katarina (13let) in Rebecca (11 let) Agius Jager, junior ambasadorki UNICEF Slovenije

KONVENCIJA O OTROKOVIH PRAVICAH

Sprejeta z resolucijo 44/25 Generalne skupščine OZN 20. 11. 1989, veljati je začela 2. 9. 1990. Slovenija je konvencijo nasledila.

20. člen

1. Otrok, ki je začasno ali za stalno prikrajšan za svoje družinsko okolje ali katerega koristi ne dopuščajo, da bi še naprej ostal v tem okolju, ima pravico do posebnega varstva in pomoči, ki mu jo zagotovi država.
2. Države pogodbenice v skladu s svojo notranjo zakonodajo takemu otroku zagotovijo nadomestno skrb.
3. Takšna skrb lahko med drugim zajema rejništvo, kafalo po islamskem pravu, posvojitve ali, če je potrebno, nastanitev v primernih ustanovah, namenjenih skrbi za otroke. Pri preučevanju rešitev naj bo posebna pozornost posvečena zaželeni nepretrganosti otrokove vzgoje in njegovemu etničnemu, verskemu, kulturnemu in jezikovnemu poreklu.

22. člen

1. Države pogodbenice z ustreznimi ukrepi otroku, ki bodisi sam bodisi v spremstvu staršev ali katerekoli druge osebe prosi za status begunca ali v skladu z veljavno mednarodno ali notranjo zakonodajo in postopki velja za begunca, zagotovijo ustrezno varstvo in humanitarno pomoč pri uživanju veljavnih pravic, določenih s to konvencijo in z drugimi mednarodnimi humanitarnimi akti ter akti o človekovih pravicah, katerih pogodbenice so omenjene države.
2. V ta namen države pogodbenice, če se jim zdi primerno, sodelujejo pri vseh naporih Združenih narodov in drugih pristojnih medvladnih ali nevladnih organizacij, ki z Združenimi narodi sodelujejo pri varstvu in pomoči takemu otroku in pri iskanju staršev ali drugih družinskih članov katerekoli otroka begunca, da bi zbrali informacije, potrebne za ponovno združitve z njegovo družino. Če staršev ali drugih družinskih članov ni moč najti, mora biti otrok deležen enakega varstva kot vsak drug otrok, ki je iz kakršnegakoli vzroka za stalno ali začasno prikrajšan za svoje družinsko okolje, tako kot določa ta konvencija.

BEGUNEC

Po Konvenciji o statusu beguncev je begunec oseba, ki se zaradi utemeljenega strahu pred preganjanjem zaradi rase, vere, narodne pripadnosti, pripadnosti določeni družbeni skupini ali določenemu političnemu prepričanju nahaja izven države, katere državljan je, in ne more ali zaradi strahu noče uživati varstva te države ali se vanjo vrniti in ji je priznana pravica do mednarodne zaščite (azila).

PROSILEC ZA MEDNARODNO ZAŠČITO (AZIL)

Po Ženevski konvenciji iz leta 1951 je to vsaka oseba, ki v določeni državi, ki ni njena domača, zaprosi za mednarodno zaščito (azil), se pri tem sklicuje na preganjanje ali strah pred preganjanjem in čaka na odločitev o svoji prošnji. V času čakanja na pravnomočno odločbo se je ne sme prisiliti, da se vrne v svojo državo.

MEDNARODNA ZAŠČITA (AZIL)

To je zaščita oziroma zatočišče, ki ga država dodeli tujcem, če oceni, da bi vrnitev v njihovo izvorno državo ogrozila njihovo varnost ali fizično integriteto zaradi rase, vere, narodne pripadnosti, pripadnosti določeni družbeni skupini ali političnemu prepričanju. Ta zaščita vključuje zlasti pravico do prebivanja v tuji državi, pravice, ki pripadajo beguncem na podlagi Ženevske konvencije iz leta 1951, ter pravice, ki so zagotovljene z Zakonom o mednarodni zaščiti.